

WILMA SHORE

A SZABÓ HÁZA

MIKOR FOUGLERÉK megtudták, hogy Doris Blake megváltoztatva terveit, visszatér Los Angelesbe, és egy hónapon belül szüksége lesz a lakására, a döbbenettől bénultan először csak ültek és bámultak egymásra. Aztán Norrie céltalanul ablaktól ablakig bolyongott, Nell pedig a fürdőszobába ment, és a haját kezdte fésülni, újra meg újra végigszántva a sötétvörös, nehéz fűrtökön.

Estére sikerült magukhoz térniük. Megragadták a telefont, és sorra hívták a címjegyzékükben szereplőket, még a futó ismerősöket is, nem tudnak-e valamit számukra. Másnap Nell beszélt a hentessel, a zöldséggel és a tejessel. Elmondta, mit tudna fizetni, és hogy mennyire szükségük lenne egy helyre. Norrie a belvárosban kérdezősködött, egy hirdetést is feladott a *Times*-ban:

VOLT KATONA, FELESÉG, GYEREK KERES KIS,
BÚTOROZOTT LAKÁST VAGY HÁZAT, FELÁR.

Nell a kis, szomszédos lapot célozta meg:

A FÉRJEM HÁROM ÉVET TÖLTÖTT KATONAI BARAKOKBAN.
MOST SZÜKSÉGE LENNE EGY HELYRE, AHOL VELEM ÉS
SZÓFOGADÓ KISFIUNKKAL LAKHATNA. CSENDESEK VAGYUNK ÉS TISZTÁK,
IGAZÁN NAGYON JÓ BÉRLŐK. FELÁR ÉS HÁLA.

– Nem túl bőbeszédű, de meglesz az eredménye – mondta elégedetten Nell.

– Azt te csak hiszed – heccelte Norrie.

– Ha nem, hát kipróbáljuk, hogyan boldogulunk egy kis fa tetején – incselkedett Nell is.
– Jimmy-nek tetszene a dolog, ugye szívem? Nem szeretnél egy fán lakni?

Jimmy féllábon szökdécselt, az arcukat fürkészte. – Nem – mondta. – A madarak élnek fákon.

– Akkor madarak leszünk – csivitelte Nell.

– Jimmy még csak élvezné – ment bele a játékba Norrie –, de azt hiszem, mi már egy kissé öregek vagyunk az efféle dologhoz.

– Nem jelentene különösebb változást – húzta tovább Nell. – Úgyis mindig a levegőben lógunk valami miatt.

– Cö, cö – gúnyolódott Norrie. – Csak vigyázz, mert kevesebbert is löktek már le fákról lányokat.

– Egy szép házat szerzünk majd a hirdetésemnek köszönhetően. Az én megható hirdetésemek köszönhetően. Aztán majd lökdösődhetsz odabenn.

Az első héten négy hívást kaptak. Kettő házakat kínált eladásra: az egyik tizenkilenc-ezerért, a másik huszonkétezerért; a harmadik pedig egy háromszobás lakást. Utolsóként

egy valóban szóbajöhetőnek látszó helyet ajánló asszony jelentkezett. – Ezúttal egy katonát szeretnék bérlőmnek – mondta. – A fiaink megtették a magukét; hát most rajtunk a sor, hogy segítsünk nekik.

Nell a boldogságtól alig tudott megszólalni. – Köszönöm – rebegette. – Nagyon köszönöm.

– Milyen egységénél szolgált a férje? – érdeklődött az asszony.

– A seregben – válaszolt Nell –, az altábornagy irodájában. Ügyvéd.

– Ügyvéd? – kérdezte amaz gyanakodva. – Édesem, maguk nem zsidók, ugye?

Nell és Norrie ekkor különböztek össze először. – Mit érdekel, milyen ember, ha kiadja nekünk a házát? – esett neki Norrie aznap este. – Most nem engedhetünk meg magunknak ilyen idealizmust. Meg kellett volna neki mondanod az igazat: nem, nem vagyunk!

– De Norrie! – képedt el Nell.

A férfi befejezte a kéztörleszt, és pedánsan összehajtotta a törülközőt. – Te is tudod, hogy a fasizmus elleni kirohanásod a legcsekélyebb mértékben sem hatotta meg azt az asszonyt. Csupán feláldoztál egy megfelelő házat az elveid kedvéért.

– Ó, Norrie! – sóhajtott fel Nell. – Ez nem idealizmus; ezt diktálta a józan ész. Egy ilyen asszony mellett három hét sem telt volna bele, és biztosan összevesztünk volna valamin. Aztán kitétte volna a szűrűnket, és kezdhettünk volna megint mindent előlről.

Jimmy a fürdőkádban ült, szórakozottan markolászta a szivacsot. – Anyád egy álmodozó – szólt hozzá Norrie. – Ellenállhatatlan bájak, de semmi ész. Remélem, te rám ütöttél.

Nell kísértált a fürdőszobából. Norrie utána kiáltott, de nem érkezett válasz. Követte őt a konyhába, és engesztelően átölelte. – Igazad van – mondta. – Csak annyira aggódom, hogy találunk-e valamit. Persze, hogy nem lagnánk abban a házban semmilyen körülmények között sem.

Nell a vállára hajtotta a fejét. – Örülök, ha így gondold – mondta. – Már annyira megijedtem; azt hittem, mégis hülyeséget csináltam.

Egészen addig rendben ment minden, míg találtak egy újabb lapot, amelyben hirdetni lehetett, míg volt egy újabb ingatlanügynök, akit fel tudtak hívni. Egy idő után azonban elfogytak a lapok, és már Nell is belefáradt, hogy az ügynökök mindig csak ugyanazt hajtogatták. A viccek a fán lakásról lassan elmaradtak. – Még mindig van két hetünk – biztatta magát Nell. – Valami majd csak akad. Lehet, hogy Mrs. Olcott hív az ingatlanirodából. Említette, hogy esetleg tud valamit szerezni.

Mrs. Olcott azonban nem jelentkezett, és mikor Nell felhívta, kurtán annyit közölt:

– Már megmondtam, nincs az égvilágon semmi!

– Egyszerűen vennünk kell – bökte ki végül Norrie. – Kölcsönt kell valahonnan szereznünk, és vennünk kell egyet; ennyi az egész.

Vasárnap Mrs. Olcott-tal körbejárták az eladó házakat. Egész nap a környéken furikáztak, öt órakor azonban rá kellett döbbsenniük, hogy egyszerűen nincs eladó tisztességes, de megfizethető ház, s hogy még az előleget sem tudják összegyűjteni egyetlen olyanra sem, amelyről el tudnák képzelni, hogy Jimmy ott lakjon, akárcsak néhány évig is.

Így aztán nem sok választásuk maradt. A hirdetéseket azért továbbra is megjelentették a lapokban; persze senki sem jelentkezett. – Nos, azt hiszem, Fouglerék visszatérnek Chicagóba – jutott végső elhatározásra Norrie.

– De Norrie! – ellenkezett Nell. – Te nem hagyhatod itt az irodát! Lehet, hogy soha többé nem lesz még egy ilyen lehetőség!

– Nem maradhatok az irodánál, ha nincs lakásom – válaszolt Norrie.

– Csak meg kell magunkat húznunk valakinél egy kis ideig. Egy barátunk biztos befogadna minket arra a rövid időre, míg találunk helyet.

– Tényleg? – kérdezte Norrie. – Ki lenne az? Ugyan melyik ismerősünknek van egy felesleges ágya, egy felesleges szobáról már nem is beszélve?

Nell töprengve elfordult. – Valami majd csak akad – motyogta. – Holnap. Érzem. Majd meglátod.

Aztán már csak másfél hét volt hátra. Aztán egy. Éjjelente, elalvás előtt, Nell megpróbálta elképzelni a jelenetet, ahogy a kocsiukban ülnek, és nincs hová menniük. Legalább egyszer, minden részletében át akarta élni az élményt, de egyszerűen képtelen volt rá. Láta magukat a kocsiiban, amint a jelenlegi házukhoz hajtanak, aztán felmennek az emeletre, de a lakás mindig ott várt rájuk.

Kedden távirat érkezett Doris Blake-től:

SZOMBATON REGGEL ÉRKEZEM REMÉLEM TALÁLTATOK VALAMI LAKHATÓT ÜDV.

Szerdán Johnsonéknál vacsoráztak. Két Manhattan legurítása után, Norrie az örült feleségéről papolt nekik, aki sportot űz lehetséges szállásadók sértegetéséből. – Mikor a Pershing téren alszunk majd – mondta –, csak magunkra húzzuk Nell elveit. Azok minden bizonnyal jó melegen tartanak.

Nell ránézett. „Igazam volt,” ismételte magában. „Igenis. Az volt...”

– Nem tudod előkeríteni azt a nőt és elhíttetni vele, hogy valaki más vagy? – kérdezte Ed Johnson.

– Nem tudom a nevét – válaszolt Nell. – De valami majd csak akad. A hirdetést mindenestre benntartjuk a *Times*-ban.

– Persze – mondta Norrie. – Már két hete nem kaptunk egyetlen árva hívást sem, de valami biztos akad jövő szombatig. Nell lefixálta az Úrral. Ezért lehet olyan fene kényes.

– Nem akarok házat bármi áron – vágott vissza élesen Nell. – Ha képes vagy félresöpörni mindent, amiben hiszel, az első adandó alkalommal, hogy kicsit is szorít a cipő, akkor soha nem is hittél bennük igazán.

– Ez bizonyára nem érdekli Johnsonékat – intette le Norrie. – Válthatnánk témát?

– Természetesen – Ez volt az utolsó szó, amit Norrie-hoz intézett a vacsora alatt. Külön-külön mondtak köszönetet Johnsonéknak, és egymás iránti néma gyűlölettel sétáltak le a kocsihoz. Lefekvéskor sem szóltak egy szót sem. Rövid idő elteltével Nell kiment a fürdőszobába. Míg felszárította rémületének könnyeit, Norrie az ágyon feküdt, és a küszöb alatti fénycsíkot bámulta. Mikor azonban Nell visszabújt az ágyba, alvást színélve mélyen szuszogni kezdett, és esetlenül oldalra fordult, hogy kezével kitapogassa felesége vállát. De Nell elhúzódtott, így Norrie keze visszacsúszott az ágyra kettejük közé, és ott is maradt, míg el nem aludt.

Csütörtökön Norrie korán érkezett haza. Jimmy szaladt eléje, és apja térdeit átkulcsolva,

Norrie lábához préselte az arcát. – Találtál házat, apu? – kérdezte. – Találtál nekünk házat?

Norrie finoman lefejtette magáról a kis karokat. – Nem – válaszolta. – Még nem.

– Hol lakunk majd akkor, apu?

– Fürdésidő – szólt közbe Nell. – Gyerünk, Jimmy!

Norrie az asztalra fektette aktatáskáját. – Nem volt már mit csinálnom – mondta. – Gondoltam, akár haza is jöhetek.

Nell nem méltatta válaszra. Bevitte Jimmy-t a fürdőszobába. Norrie ilyenkor általában utánuk lopózott, hogy lássa Jimmy-t pancsolni, de aznap este a nappaliba telepedett, újságjába merült és félfüllel Jimmy csacsogását hallgatta, miközben megpróbálta kivenni Nell hangját az ajtón kiszűrődő zajokból.

Miután Jimmy megvacsorázott, Norrie felolvasott neki, aztán lefektette. – Tényleg egy fán fogunk lakni, apu? – kérdezte. – Úgy, mint a madarak?

– Nem tudom, Jim – válaszolt Norrie. Igazi félelmet érzett Jimmy hangjában, de nem tudott vele mit kezdeni. Betakarta. – Holnap megmondom. Most aludj!

Jimmy a párnára hajtotta a fejét. – De ne felejtsd el! – figyelmeztette.

– Nem fogom – ígérte Norrie, és becsukta maga mögött az ajtót. Nell felnyitotta a lehajtható asztalt. Norrie megterített, aztán még egy ideig az újságot böngészte, de nem talált valami érdekfeszítőnek. Nem sokkal később Nell vacsorázni hívta, Norrie pedig asztalhoz ült. Nell behozta a tányérokat. – Remélem, nincs ellenedre, hogy ma megint húsgombóc van. Elég sok megmaradt.

– Egyáltalán nincs – válaszolta Norrie, majd letette a szalvétáját és felegyenesedett.

– Mi a baj? – kérdezte Nell.

– Semmi.

– Akkor miért álltál fel?

Norrie a konyhába ment. – Elfelejtetted a sót.

Nell a tekintetével követte, amint behozza a sót és a borsot. – Nem én terítettem meg. – háritotta el Norrie megjegyzését.

Norrie leült és megsózta a húsgombócot, aztán szépen elrendezte a só- és borsszórót a tányérja előtt.

– Nincs más választás – szólalt meg végül, szavait a só- és borsszóróhoz intézve –, mint hogy Jimmy-vel visszamész Chicagóba. Én egy darabig elalhatok valaki kanapéján. Talán Joe-én.

– Nos, hát ez valóban nagy változatosság lenne három férj nélkül töltött év után – csattant fel Nell egy kis szünet után. Ivott egy korty vizet, hogy a húsgombóc lemenjen a torkán. – A családomnál nincs hely kettőnk számára.

– Te és Jimmy alhatnátok a nappaliban – magyarázta Norrie. – Elvihetnénk egyet a kinyitható kanapéék közül. És ne feledd, a három év nekem is három év volt!

Nell arréblökte a húsgombócot a villájával, aztán a tányér szélére fektette a villát. – Már az egésztest kitervelted, ugye? – kérdezte szemrehányóan.

Norrie ránézett, majd megint a tányérjára meredt. Kiszáratva megkérdezte: – Van valami más javaslatod?

– Nincs – felelte Nell. – Nincs. Pillanatnyilag nincs.

– Csak egy rövid időről lenne szó – érvelt Norrie. Ha jobbra fordulnak a dolgok, visszajöhetnétek.

– De jó is lenne! – sóhajtott Nell.

Norrie elfordította a tekintetét. Nell felvette a villát, és hat részre osztotta a húsgombócot. A körútról hirtelen egy sziréna távoli vijjogása hallatszott, így mindketten az ablak felé fordultak. Aztán a hang megszűnt, ők pedig újra a tányérjukat bámulták.

Kisvártatva Norrie szólalt meg: – Elhozta a szürke öltönyöm?

– Nem tudtam – válaszolt Nell. – A szabó zárva volt.

– Hát, persze... – emlékezett Norrie. – A patikus említette. Mr. Palek ma reggel meghalt.

– Nem létezik! – képedt el Nell. – Micsoda szörnyűség! Az a rendes ember. Hogyan halt meg? – Mr. Palek kedélyes kis figura volt, majdnem teljesen kopasz; pisze, madárcsőröszerű orral. Nagyon lelkiismeretesen végezte a dolgát, és büszke volt a munkájára. Mielőtt átadta Nellnek a nadrágokat, mindig végigsimított rajtuk még egyszer, hogy meggyőződjön a hajtások élességéről.

– A patikus erre már nem tért ki – felelt Norrie. Hangja óvatos volt és hivatalos, mintha olyasvalakire próbálna meg jó benyomást tenni, akit alig ismer. – Csak arra, hogy ma reggel halt meg. Valami rohama volt az éjszaka folyamán.

– Ez rettenetes! – sóhajtott Nell, majd felkelt, és elkezdte leszedni az asztalt. – Szegény Mrs. Palek. Mihez kezd most?

– Nem tudom – válaszolt Norrie. – Talán az egyik gyerekéhez költözik majd. Van egyáltalán gyereke?

– Fogalmam sincs – mondta Nell, miközben egy tányéron két muffint hozott be. – Norrie! – kiáltott fel hirtelen. – Talán... – A székébe ereszkedett, és áthajolt az asztalon. – Ha a gyerekeihez költözik, akkor mi lesz a házával? – Hátradőlt. – Látod?! Mondtam, hogy valami majd csak akad!

– Várj, Nell... – csillapította Norrie. – Először is, lehet, hogy itt marad, de ha mégis elköltözik, valószínűleg vagy ezer rokona és barátja áll sorba a helyért.

– Ó, Norrie! – fakadt ki Nell. – Ne légy már olyan...! – Áthozta a telefonkönyvet, és lapozni kezdte. – A siker kulcsa, hogy elsőként érjünk oda. Mindenki más előtt.

– Elhül a kávé! – figyelmeztette Norrie.

– A kávé várhat – felelte Nell. – Pabst, Pachman, Palek. Ez az! North Kerringham. Ez csak kicsivel van Dunkirk után. A tizenhárom-huszas körülbelül hat háztömb ide – Becsapta a könyvet. – Idd meg a kávé! – mondta. – Addig én leszaladok, és megkérdezem, hogy Mrs. Rockford tud-e félfüllel Jimmy-re figyelni, míg mi odavagyunk.

– Nell! – sápadt el Norrie. – Ugye most viccelsz? – Viccelek? – kérdezett vissza Nell. Leoldotta a kötényt, és a szék támlájára akasztotta. – Természetesen nem.

– Verd ki a fejedből ezt az egészet! – próbálta meg lebeszélni Norrie. – Igazán ez a legképtelenebb ötlet, amellyel valaha is előálltál.

– Képtelen? – kérdezte Nell. – Ezt meg hogy érted?

Norrie felegyenesedett. – Úgy tűnik, elfelejtetted, hogy ma délután egy ember halt meg abban a házban.

– Ma reggel – javította ki Nell.

– Reggel vagy délután, nem számít. Most nem ronthat sz be csak úgy oda. Istenem, Nell, hát nincs egy csöpp eszed sem? Az az ember csak most halt meg!

– Ezért kell most mennünk! – győzködte Nell. – Most azonnal! Holnap a gyászjelentés megjelenik a lapokban, és akkor már nem lesz semmi esélyünk. Ma este vagy soha!

Norrie egy hirtelen mozdulattal lerántotta a szalvétáját. – Akkor soha!

Csak álltak és bámultak egymásra. – És még én vagyok az idealista! – fakadt ki végül Nell. Levegő után kapkodva beszélt, mint aki épp most kaptat fel egy domboldalon. – Két nap sem kell már, és Jimmy meg én mehetünk az állomásra, hogy felszálljunk egy keletre tartó vonatra. Mehetünk valaki más nappalijába lakni, mint két menekült. Kettészakíthatjuk a családot. Ez bizonyára jobb megoldás, mint áthágni az illendőség szabályait. Várjuk csak ki a megfelelő időt, hátha elviszik a házat az orrunk elől! Legyen így! Csináljuk csak!

– Rendben, Nell – adta meg magát Norrie. Betolta a székét és kisétált.

Nell a földszintre sietett, majd vissza az emeletre. – Mehetünk! – kiáltotta. Norrie a kulcsai után tapogatózott a zsebében. – Mondtam Mrs. Rockfordnak, hogy nyitva hagyjuk ezt az ajtót, így hallani fogja, ha Jimmy esetleg felébred – magyarázta Nell, majd megindult lefelé a lépcsőn. Norrie utána.

A kocsi kétszer is lefulladt, míg Norrie kiállt a garázból. – Mit is mondtál, hol van ez a hely? – kérdezte fakó, ingerült hangon.

– Csak menj tovább! – utasította Nell. – Majd szólok.

Sötét és különösen hideg éjszakában hajtottak. Távol ültek egymástól, és az előttük lévő utat figyelték.

A szabó háza egy kis spanyol épület volt, amelyet jócskán benőtt a bozót. Két hatalmas, ronda kaktusz magasodott a járdaszegélyen. Az ajtó fölött, két fém rúdra függesztve egy rongyos napellenző lógott. Az összes ablak fényesen világított.

Az ajtóhoz sétáltak. – Még mindig ezt akarod? – kérdezte Norrie.

– Csak csengess! – sürgette Nell, és egy mély lélegzetet vett.

Norrie lenyomta a gombot; hangos, éles csörrenést hallottak. Belülről nehéz léptek zaja szűrődött ki, és egy tömzsi, középkorú asszony nyitott ajtót. – Tessék? – kérdezte.

Nell gyorsan előrelépett, maga mögött hagyva Norrie-t a küszöbön. – Sajnálom, hogy most háborgatjuk... – kezdte. Az asszony hátrább lépett. – Szomorúan hallottuk a hírt Mr. Palekról ...

Az asszony megálljt parancsolva maga elé tartotta a kezét. – Mrs. Palek most senkit sem fogad.

Nell oldalra lépett, megkerülve a kinyújtott kezét. – ... és csak azt szeretnénk megtudni, hogy ...

– Én a nővére vagyok. És senkit sem akar látni.

Mrs. Palek egy fotelban üldögélt az üres kandalló mellett, és egy zsebkendőt szorongatott. Fekete ruhát viselt, és megbomlott ősz haja féloldalt, lazán egyik fülére omlott. A boltban mindig keményített házi ruhát hordott, és haját hátul feszes kontyban fogta össze. Rendkívül barátságos asszony volt, aki soha sem számolt fel különdíjat semmiért, talán csak az öltönyvasalásért. – Megyek, megkérdezem a szabót – mondta mindig. – Megkérdezem a szabót. – Aztán hátrament, és mindig mosolyogva tért vissza. – A szabó azt mondja...

Nell érezte, ahogy Norrie csendesen álldogál mögötte. Egy lépést tett előre. – Jó napot, Mrs. Palek! – üdvözölte az özvegyet.

Mrs. Palek ránézett. – Mrs. Fougler vagyok – mutatkozhatott be végre Nell. Mrs. Palek továbbra is rászegelte tekintetét, de szemében az értelem legcsekélyebb szikrája sem pislákol.

Mrs. Palek nővére ekkor karon fogta Nell. – Köszönjük, hogy eljöttek – mondta halkán, miközben testvérét figyelte –, de most senkit sem akar látni. – Az ajtó felé tessékelte Nell. – A temetés szombaton lesz – mondta.

Nell erősen megvetette a lábát. – Csak egy percre szeretnék beszélni vele. Mik a tervei? Itt marad?

Az asszony erősebb volt, mint Nell; így lassan az ajtó felé hátráltak. – Hozzám költözik – mondta a nővér. – Eagle Rockba. Ha a jövő héten ismét felkeresik, örömmel fogadja önöket.

Nell és Mrs. Palek nővére csendben álltak az ajtóban, de a huzavona észrevétlenül is tovább folyt kettejük között. Norrie ekkor Nell felé nyúlt, és elhúzta karját az asszonytól.

– Nell! – szólította. – Most már menjünk haza!

Nellnek könnyebb dolga volt vele, mint Mrs. Palek nővérel; csak erőteljesen megrántotta a karját, és Norrie elengedte. – Csak egy percre zavarnánk – mondta –, a házbérlet ügyében.

– Rendben – felelt az asszony. – Majd a jövő héten.

Mrs. Palek hirtelen a szájához emelte zsebkendőjét, és lehuntya a szemét. Nell ekkor már a szoba felé tartott.

– Nell! – kiáltott utána Norrie, majd követte.

– Jó lakbért fizetnénk – lépett oda az özvegyhez Nell. – Tudja – fordult az asszony nővéréhez –, van egy kicsi fiunk; Mrs. Palek ismeri, és nincs hol laknunk. *Mindennél jobban* szükségünk lenne egy helyre. Nagy felárat fizetnénk...

– A jövő héten – szólalt meg Mrs. Palek. Nem Nellhez beszélt, a feje fölött a nővéréhez intézte szavait, de az most elbizonytalanodva állt, és Nell hallgatta.

– Talán kettőért, kétszáz dollárért? – tett ajánlatot Nell. – Kétszáz dollár felár és egyszáz havi díj.

Mrs. Palek furcsa hangot hallatott, valamit a zokogás és a csuklás között. – Huszonnégy év – motyogta –, huszonnégy évig laktunk itt...

– Nell! – rimánkodott Norrie. – Az Isten szerelmére!

De Mrs. Palek nővére most Nellre figyelt. – Ez egy tisztességes ajánlat – jegyezte meg. – Sokat jelentene nekünk. Nem sok mindene maradt. A bolt sem megy valami...

– Szép, állandó jövedelmmel rendelkezne így – érvelt Nell.

– Persze, el is adhatná – gondolkodott hangosan az asszony –, de manapság az árak...

– Huszonnégy év – szólalt meg ismét Mrs. Palek, és könnyek csorogtak az arcán.

A nővére hozzá hajolt. – Rose, talán ki is adhatnád – súgta testvére fülébe. – Akkor minden el lenne intézve. Minden hónapban szép összeghez jutnál. Velünk élnél, és ráadásul még egy tisztességes jövedelmed is lenne. A ház meg továbbra is a tied maradna.

Mrs. Palek elfordította a fejét. – 1923-ban jöttünk ide... – folytatta.

– Olyan sokat jelentene számunkra, Mrs. Palek – szólította meg ismét Nell –, különben szét kellene szakítanunk a családjunk.

– Akkor ez így rendben is lesz, ugye Rose? – kérdezte a nővére nyájasan.

Mrs. Palek mozdulatlanul ült, de a fejével lassan bólintott. Nell a háta mögül hallotta, amint Norrie mozgolódni kezd. Mrs. Palek nővére felegyenesedett. – Akkor meg is egyeztünk, Mrs. ...

– Fougler – segítette ki Nell. – Mikor...?

– Valamikor a jövő héten – válaszolt az asszony. – Visszaviszem őt magammal Eagle Rockba. A lányom szobája egészen az övé lehet. Ő ugyanis fent él Seattle-ben, Washington államban. Ápolónő. Kérem, hagyják meg a telefonszámukat, majd értesítem önöket.

Nell kinyitotta a táskáját. – Talán hagyhatnék itt önnek egy kis előleget. Épp nálam van a csekkfüzetem. Jól jöhet a pénz...

– Ellátjuk, bármire is legyen szüksége – hártotta el az asszony hűvösen Nell –, de ha feltétlen itt akar hagyni egy csekket... – Arrébb tolt egy üveg aszpirint és egy jeges zacskót a dohányzó asztalon, hogy helyet csináljon Nellnek az íráshoz.

Nell kiállított egy csekket, és meglobogtatta a levegőben, hogy száradjon. Norrie ekkor mögé került, és a csekkért nyúlt, de Nell elkapta előle. – Ne! Add azt ide! – kérte Norrie, és Nell tudta a hangjából, hogy nem lesz semmi baj. Odaadta neki a csekket.

Norrie elvette. Rá sem pillantott Nellre, és a bal alsó sarokba a következőket írta: *Az első havi teljes bérleti díj fejében.* – Mi a lakcím? – kérdezte.

– Tizenhárom-húsz, Kerringham – válaszolt Nell. Norrie a címet is odaírta, aztán átnyújtotta a csekket Mrs. Palek nővérenek, és az ajtóhoz lépett. Az asszony gyorsan végigfutott a papíron, majd az aszpirines üveg alá helyezte.

Nell ezek után Mrs. Palekhez fordult. – Vissza kellett volna vigyem Jimmy-t Chicagóba – hadarta halkan. – Ön ismeri Jimmy-t, a mi kisfiunkat... – Mrs. Palek továbbra is vakon meredt maga elé. – Nem volt hely, ahol lakhattunk volna. Vissza kellett volna őt vigyem Chicagóba. Ön ismeri Jimmy-t...

– Ráírták a telefonszámukat a csekkre? – kérdezte Mrs. Palek nővére.

– Már egyszer éltünk külön három évig a háború alatt – folytatta Nell. – Nehéz egy gyereknek apa nélkül. Vissza kellett volna őt vigyem Chicagóba.

Mrs. Palek nem figyelt. – Talán szeretnének körülnézni. – ajánlotta fel a nővére.

– Nem – utasította vissza Norrie.

Nell sóhajtott, és az ajtó felé indult. Mrs. Palek nővére követte. – Gondolom, önöket nem érdeklik a bútorok. Pedig inkább adnám el önöknek, mint azoknak a kereskedőknek.

– Bútorok! – kiáltott fel Nell. – De azt a havi száz dollárt egy bútorozott házáért fizetjük!

– Ó, nem – válaszolt a nővér. – Nem, nem. Egy szó sem esett még a bútorokról.

Nell meg sem tudott szólalni, csak bámult rá értetlenül. – Mennyit akar a bútorokért? – kérdezte Norrie.

Az asszony körbejárta tekintetét a nappali rozsdabarna moher ülőgarnitútráján. – Hát, van néhány szép holmija. Kaphatna értük vagy ötszáz dollárt. Beleértve a kandallót is.

– De... – kezdte Nell.

– Rendben – válaszolt Norrie. Kézfogásra nyújtotta kezét, és az asszony elfogadta. – Köszönöm, Mrs. ...

– Robbins – mutatkozott be az asszony.

Lesétáltak a járdaszegélyig; a sétányon mozgó árnyékokat figyelték, míg az ajtó

becsukódott mögöttük; majd beszálltak a kocsiba. – Megváltoztathatják – kérdezte Nell –, amit a csekkre írtál az első havi bérleti díjról?

– Csak akkor, ha nem váltják be. A felirattal hivatalosabbnak néz ki a dolog, de nagy valószínűséggel nem akarnak majd magasabb összeget. – Megkerülték a tömböt és hazahajtottak.

Nell a gondolataiba merült, majd mikor még két tömböt megtettek, előhozakodott a kérdéssel. – Vagy még mindig úgy gondolod, hogy jobb lenne visszamennünk Chicagóba?

Norrie felhúzódott a járdaszegélyre és átkarolta. – Nell – mondta kedvesen –, Nellie – és keményen szájon csókolta. Ölekezni kezdtek.

Kis idő múlva Nell arrébb húzódott. – Azt ígértem Mrs. Rockfordnak, hogy nem maradunk sokáig. Moziba megy.

Norrie elindította a kocsit. – Oké, Mrs. Rockford! – kurjantotta. – Jövünk! Fougler Rockfordnak, jelentkezz! Fougler Rockfordnak, jelentkezz!

Nell hangos nevetésben tört ki. – Megkerüljük a harcmezőt! – kiáltotta Norrie. – Behatolunk, Rockford! Behatolunk, Rockford! Vége!

Nell elővette a zsebkendőjét, és megtörölte a szemét. – Ez nem vicces! – tiltakozott. Úgy nevetett, hogy alig tudott beszélni.

– Vettem! – üvöltötte Norrie. – Küldetés teljesítve! Minden célpont lőtávolságon belül! Ház bemérve, objektum megsemmisítve!

Nell felegyenesedett és abbahagyta a nevetést. – Norrie! – próbálta leállítani. – Nem szabad! Szegény Mrs. Palek! Annyira össze voltak nőve. Látnod kellett volna őket; olyan édesek voltak együtt. Akár egy gerlepár...

– Te is neveltél – vetette a szemére Norrie.

– Igen – ismerte el Nell. – De ezt tényleg nem szabad. Nem helyénvaló ebből tréfát üzni... A haja olyan zilált volt...

– Ki üz ebből tréfát? – háborodott fel Norrie. Egy kicsit odébbhúzódott. – Te jó ég, csak nem hiszed, hogy megcsúfolom az emlékéte?

– Nem úgy értettem – magyarázkodott Nell. – Csak azt akartam mondani, hogy...

– Azt hiszed, számít neki, hogy nevensz vagy sem? – kérdezte Norrie. – Rá se hederít már. – Megállt a kocsifeljárón. – Ne aggódjon, Mr. Palek! Nem leszünk tiszteletlenek. Fougler Paleknek! Ott vagy, Palek? Rendben, Palek, ne aggódj! Vétel!

Nell úgy nevetett, hogy alig tudott kikászálódni a kocsiból. Norrie karjába kapaszkodott. – Fougler Paleknek! – suttogta újra Norrie. – Veszed az adást, Palek? Vétel, Palek! Vége... – És feltámogatta a még mindig kacagó Nell-t a lépcsőn.

Maczák Zsuzsanna fordítása

Wilma Shore 1914-ben született. A középiskola első két osztályának elvégzése után gyors- és géprónóként kezdett dolgozni. Otthoni irodalmi környezetének köszönhetően természetszerűleg vonzódott az íráshoz. Fő műveit a novella műfajában alkotta, amelyeket számos folyóirat közölt, a népszerűtől az irodalmin át, egészen az olyan haladó szellemiségű fórumokig, mint a *MASSSES & MAINSTREAM*. A fordítás alapjául a szerzőnek az alábbi antológiában megjelent munkája szolgált: *The American Century: A Collection of American Short Stories Reflecting the Nature of Society in the United States*. Ed. with a Postscript by Maxim Lieber. Berlin, 1961